

забилъ къмъ срѣдата на зидѣтъ и безгрижно се опираше на всичкитѣ ни усилия, — отчаехме се, да ли ще можемъ да вървимъ на-предъ, и додоха ни на умѣтъ ужаснитѣ послѣдствия, които ще ни сполетятъ ако би че ни хванатъ. Но Симонъ, юначниятъ Симонъ, сполучи най-сетнѣ да побѣди този камъкъ и той се откърти отъ сърцата ни кѣто цѣла канара.

Около полу-нощъ пробихме зидѣтъ, но колко се изненадихме и отчаехме, кога задъ него съгледахме другъ, новъ зидъ. Въ единъ мигъ останахме кѣто грѣмнати. Но Симонъ продума глухо: „небойте се! вториятъ зидъ не е „хорассанъ,“ — той е обикновенъ дуваръ.“ И хвърли се рѣшително отгрѣ му.

Тогазъ потласнахъ азъ Симона назадъ и му дадохъ тютюнъ да пуши и да си почине, а ние продължихме нататъкъ. Тука се вадѣха камънетѣ много полесно, и въ два часа стигнахме до другата му страна. Но тукъ ни дочака ново забъркване, което ни се стори страшно и опасно. Именно, тъкмо когато мислѣхъ че ще налутамъ празно пространство, нашипахъ джеска. Тутакси поникна въ насъ помисълъ: не-ще-ли бѣде тукъ колибата на градинарътъ? Не-ще-ли дочу той шумѣтъ, и не-ще-ли хване да вика? Въ тозъ случай ние ще сме погубени!

Но пришепнахме си, че трѣбва тихо да работимъ, за да направимъ дупката обла, колкото да можемъ да се промъкнемъ, — че тогазъ да проломимъ дѣскитѣ, и да се спуснемъ съ голи ножове, — че, вече, каквото даде Господъ!

Но при заоблѣването на дупката, налута ми ржката отъ-веднаждъ на празно пространство. Чудесна надѣжда ни свѣтна предъ очитѣ! Азъ хванахъ тогазъ да поклащамъ малката даска на-самъ — на-татъкъ, а тя пресна и падна нѣкадѣ. Но като дигнахъ голѣмиятъ камъкъ отъ долната страна, показа се предъ насъ